

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupený Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Purkyňova 101, Lanškroun, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 2. 2023, č. j. 50 Ad 6/2022-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4 114 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Urbana, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce pobíral ode dne 8. 12. 2017 vdovecký důchod po uplynutí 1 roku od smrti manželky ve výši 7 883 Kč měsíčně, a to z důvodu péče o nezaopatřenou dceru, která se soustavně připravuje na budoucí povolání studiem. Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2021 žalovaná žalobci vdovecký důchod ode dne 10. 7. 2021 odňala s odkazem na to, že jeho dcera dne 20. 7. 2019 uzavřela manželství. Dle žalované tímto krokem přestala být nezaopatřeným dítětem. Proti rozhodnutí žalované podal žalobce námitky, které žalovaná zamítla. Rozhodnutí žalované o námitkách napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“). Ten rozsudkem ze dne 12. 8. 2022, č. j. 50 Ad 3/2022-35, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Podle krajského soudu je fakt, že dcera žalobce uzavřela manželství, z pohledu naplnění definice nezaopatřeného dítěte ve smyslu § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „ZDP“), irelevantní.

[2] Žalovaná následně ve věci vydala dne 14. 9. 2022 pod č. j. X, nové rozhodnutí, jímž námitky žalobce opět zamítla. Zdůraznila, že nárok na vdovecký důchod není podmíněn pouze nezaopatřeností dítěte, ale i faktickou péčí o ně. Dle žalované přestal žalobce o svou

dceru uzavřením manželství nepochybně pečovat, a to vzhledem k zákonem stanovené vyživovací povinnosti mezi manžely, která předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů.

II.

[3] Žalobce podal proti posledně uvedenému rozhodnutí žalované žalobu, které krajský soud opět vyhověl, v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že nárok na tzv. prodloužený vdovecký důchod není podmíněn pouze nezaopatřeností dítěte, ale i péčí vdovce o ně. V projednávané věci přitom není sporné, že dcera žalobce je pro účely ZDP nezaopatřeným dítětem, neboť nedosáhla věku 26 let a soustavně se připravuje na budoucí povolání studiem. Fakt, že uzavřela manželství, je irelevantní. Pro splnění podmínky samotné péče vdovce o nezaopatřené dítě je pak rozhodující skutečný (faktický) stav. Žalovaná však nesprávně vyšla pouze ze stavu formálně právního, aniž by se zabývala tím, kdo fakticky o nezaopatřené dítě (dceru žalobce) pečuje. Své závěry o fakticitě péče založila toliko na odkazu na zákonem stanovenou vyživovací povinnost mezi manžely. Péči a vyživovací povinnost však nelze ztotožňovat. Závěry žalované týkající se faktické péče tak nejsou ničím podloženy, přestože je to ona, kdo v řízení o odnětí důchodu nese odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu. Nepostačuje přitom samotný údaj o trvalém pobytu dcery žalobce. Jedná se pouze o údaj evidenční, a zákon nestanovuje podmínku, aby vdovec žil s nezaopatřeným dítětem v téže domácnosti. Krajský soud tedy zavázal žalovanou, aby v dalším řízení zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

III.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Za předmět sporu označuje otázku, zda trvá nárok na vdovecký důchod otce za situace, kdy jeho nezaopatřené dítě uzavřelo sňatek, a vyživovací povinnost o takové dítě tak má ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „OZ“) jeho manžel. Zdůrazňuje, že nárok na vdovecký důchod je podmíněn tím, že vdovec o nezaopatřené dítě pečuje, a to fakticky i právně. Za nesporné stěžovatelka považuje, že dcera žalobce uzavřela dne 20. 7. 2019 manželství, a že její bydliště je evidované na stejné adrese jako bydliště jejího manžela. Tuto adresu uvedla (jako jedinou) v řadě podkladů. Podle stěžovatelky proto není sporné, že dcera žalobce trvale bydlí na této adrese. Stěžovatelka tudíž tímto zjištěním dostala požadavkům judikatury stran posouzení otázky, zda o provdanou plnoletou dceru nadále pečuje její otec. S ohledem na tvrzení dcery žalobce nemohla předjímat, zda se tato fakticky zdržuje na jiné adrese. Žalobce nic takového netvrdil, ve svých podáních se soustředil na otázku nezaopatřenosti. Teprve v poslední žalobě uvedl, že jeho „faktická“ péče o dceru i přes uzavřené manželství nezanikla a nadále trvá. Krajský soud jeho tvrzení převzal a vyžaduje po stěžovateli důkaz opaku. S ohledem na argumentaci žalobce a zákonné podmínky nároku na vdovecký důchod měl však žalobce předpokládat, že nepostačuje pouze status nezaopatřenosti dítěte, ale rozhodující je i prvek péče. Nejednalo se o novou či překvapivou skutečnost. Bylo lze tedy očekávat, že žalobce doloží i jakýkoliv důkaz na podporu svých tvrzení o faktické péči o dceru, což však neučinil. Jelikož se omezil na pouhé tvrzení, lze předpokládat, že žádným takovým důkazem nedisponuje. Za této situace se jeví stěžovateli výslech svědků jako nadbytečný. Není ani zřejmé, jak by takový výslech mohl zastříti fakt, že dcera žalobce uzavřela manželství. Dle OZ mají manželé vzájemnou vyživovací povinnost (i v případě, kdy spolu nesdílejí domácnost) v rozsahu,

pokračování

který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Předchází tedy vyživovací povinnosti dítěte a rodičů. Uzavřením manželství tak otec dítěte běžně přestává o dítě pečovat. Stěžovatelka zdůrazňuje, že péče má jiné parametry u zletilého či nezletilého dítěte. Krajský soud se pak k její argumentaci ohledně vyživovací povinnosti dostatečně nevyjádřil. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že se stěžovatelka dosud soustředila na otázku „nezaopatřenosti“ a na ní stavěla svá rozhodnutí. Až nyní zdůrazňuje nutnost faktické péče a dovozuje, že měl sám žalobce předem tuto péči doložit. Je to však stěžovatelka, kdo rozhodoval o přiznání důchodu, a kdo měl tedy posoudit důvody pro jeho (ne)přiznání. Pokud důchod přiznala za situace, kdy měla všechny podklady, není logické, aby byl žalobce povinen navrhopat další důkazy o existenci faktické péče. Ve svých rozhodnutích stěžovatelka neargumentovala tím, že by nebyla prokázána faktická péče. Žalobce tak neměl důvod navrhopat důkazy k prokázání této skutečnosti, kterou stěžovatelka nezmiňovala. Stěžovatelka posouvá svou argumentaci v závislosti na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Ve svém rozhodnutí vůbec neakcentovala, že vycházela z údajů o trvalém bydlišti dcery žalobce a svou argumentaci prezentuje až v kasační stížnosti. Neexistuje navíc právní domněnka, že trvalé bydliště znamená i faktické bydliště. Stěžovatelka pak bez jakékoliv opory v zákoně spojuje zánik nároku na vdovský důchod se vznikem manželské vyživovací povinnosti. Ten je však spojen s faktickou péčí o nezaopatřené dítě. Pokud by vznik manželské vyživovací povinnosti měl automaticky vliv na zánik nároku na vdovský důchod, musel by její vznik mít vliv i na zánik nároku na důchod sirotčí. Takovýto důvod však v taxativním vymezení důvodů pro zánik sirotčího důchodu v ZDP výslovně uveden není. Faktickou péčí a vyživovací povinností proto nelze ztotožňovat. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že se na nyní projednávanou věc užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31 či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[8] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Při tom vycházel ze závěrů usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž kasační soud vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Závěry plynoucí z tohoto usnesení jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21 atp.). Kasační stížnost lze tudíž přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[9] Nutno dodat, že nepřijatelnost je možno aplikovat i na kasační stížnosti podávané správním orgánem, pouze s tím rozdílem, že se nevyžaduje naplnění požadavku, že pochybení krajského soudu musí představovat zásah do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016-55, či usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017-24).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě nejsou výše uvedené podmínky splněny, a proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou. Odpovědi na rozhodné otázky lze nalézt v již existující judikatuře Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud správně aplikoval.

[11] Vzhledem k obecné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku kasační soud uvádí, že tento je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný, přičemž závěry v něm obsažené se nikterak nevymykají z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se na podkladě zjištěného skutkového stavu řádně zabýval všemi žalobními body (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z odůvodnění rozsudku jasně vyplývá, proč krajský soud považoval z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu za nedostatečný prostý odkaz stěžovatelky na zákonem stanovenou vyživovací povinnost mezi manžely. Krajský soud se nemusel blíže zabývat vztahem institutu (faktické) péče a vyživovací povinnosti, pakliže podle jeho názoru stěžovatelka pochybila tím, že své rozhodnutí vystavěla výhradně na formálně právních skutečnostech, bez zjišťování skutkového stavu.

[12] Podstatou projednávaného případu je otázka, zda stěžovatelka opřela své rozhodnutí ve věci odnětí vdovského důchodu o náležitě zjištěný skutkový stav.

[13] Dle § 50 odst. 2 písm. a) ZDP platí, že [p]o *uplynutí doby uvedené v odstavci 1* (dle něž vdovský důchod náleží po dobu jednoho roku od smrti manžela, pozn. soudu) *má vdova*

pokračování

*nárok na vdovský důchod, jestliže **pečuje** o nezaopatřené dítě (zdůrazněno soudem).* Podle odst. 7 platí citované ustanovení obdobně pro nárok vdovce na vdovecký důchod.

[14] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je pro splnění nároku na vdovecký důchod po uplynutí jednoho roku od smrti manžela nutné, aby byly kumulativně splněny dvě podmínky spočívající v tom, že pozůstalý manžel pečuje o „nezaopatřené dítě“ ve smyslu ustanovení § 20 odst. 4 ZDP, přičemž toto dítě zároveň splňuje podmínky obsažené v § 50 odst. 3 ZDP. Obecně a zjednodušeně řečeno tak lze uvést, že na vdovecký důchod byl a je nárok pouze v případě péče vdovce o dítě, které má k zemřelému určitý zákonem požadovaný vztah (rozsudek ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Ads 94/2015-21).

[15] Co se týče pojmu péče, krajský soud správně připomněl, že se jedná o otázku faktickou. V rozsudku ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012-24, z něhož krajský soud vycházel, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že ke vzniku nároku na ‚prodloužený‘ vdovecký důchod naprosto nemůže postačovat pouhý odkaz na zákonnou rodičovskou odpovědnost pozůstalého rodiče vůči dítěti. U vdovských a vdoveckých důchodů je důležitý především právní vztah poživatele vdoveckého důchodu k zemřelé (musí jít o jejího manžela). Právní vztah vdovce k dítěti se zkoumá pouze v případech, kdy dítě nemá po zemřelé nárok na sirotčí důchod (srov. definici pojmu ‚dítě‘ v § 50 odst. 3 zákona o důchodovém zabezpečení, která je speciální vůči obecné definici tohoto pojmu v § 20 odst. 1 cit. zákona). Právní vztah vdovce k dítěti je tedy podstatný pouze pro zodpovězení otázky, zda lze péči o toto dítě uznat za rozhodnou pro účely nároku na ‚prodloužený‘ vdovecký důchod. Jinými slovy, jde o skutečnost významnou pro výklad pojmu ‚dítě‘, nikoliv pro výklad pojmu ‚péče‘. Jestliže vdovec o dítě fakticky nepečuje, nemůže si činit nárok, aby mu stát kompenzoval chybějící příjem manželky po dobu delší než jeden rok. **V případě péče je tedy rozhodující skutečný stav.** Z tohoto pohledu není nutné rozlišovat mezi dobou před účinností rozsudku Okresního soudu Brno-venkov, který svěřil nezletilou E. do péče prarodičů, a dobou poté.“* (zdůrazněno soudem). Na základě citovaných závěrů učinil krajský soud zcela správně dílčí závěr, že v otázce péče ve smyslu § 50 odst. 2 písm. a) ZDP je rozhodný skutečný stav, nikoliv pouze stav formálně právní. Touto optikou tak nemohlo obstát rozhodnutí stěžovatelky, založené skutečně pouze na domněnce, že uzavřením manželství přestal žalobce nepochybně o dceru pečovat, protože vznikla vyživovací povinnost vůči dceři žalobce primárně jejímu manželovi. Není možné bez dalšího spojit uzavření manželství dítětem se skutečností, že rodič již o své nezaopatřené dítě nepečuje.

[16] Krajský soud nijak nepochybil ani tím, pokud stěžovatelce uložil zjistit stav věci [zda žalobce pečuje o svou dceru ve smyslu § 50 odst. 2 písm. a) ZDP] v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Již v rozsudku ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007-92, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„stěžovatelka, jakožto správní orgán postupující ve svém řízení primárně podle ustanovení správního řádu, je stále, byť i s významnými odchylkami vyplývajícími ze zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, vázána zásadou materiální pravdy, tedy zásadou rozhodování na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že speciální ustanovení zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (zejm. § 12 písm. b/ ve spojení s § 53 odst. 1) výrazně přesouvají břemeno důkazní na příjemce dávky. To ovšem neznamená, že by zmíněné odchylky měly vést stěžovatelku k naprosté pasivitě ve zjišťování rozhodných skutečností. Pokud bylo možno ze spisového materiálu stěžovatelky*

usuzovat, v řízení o přiznání dávky ani žadatelku (žalobkyni) nijak nevyzvala k osvědčení skutečností, které logicky musela vyhodnotit jako rozporné (resp. neznámé či neúplné).“

[17] Za situace, kdy stěžovatelka založila předchozí rozhodnutí nesprávně na tom, že dcera žalobce přestala být nezaopatřeným dítětem z důvodu uzavření manželství, a krajský soud označil za podstatnou otázku fakticity péče, nemohla zůstat v dalším řízení pasivní a bez dalšího toliko vytvořit novou (formálně právní) konstrukci, že uzavřením manželství přešla vyživovací povinnost na manžela dcery, a žalobce již tedy o svou dceru nemůže fakticky pečovat. Krajský soud správně konstatoval, že bylo na stěžovatelce, aby učinila příslušné úkony za účelem zjištění rozhodných skutečností (krajský soud nepožadoval „důkaz opaku“, jak uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti). S ohledem na obsah prvostupňového rozhodnutí skutečně nebylo povinností žalobce, aby předpokládal, že má sám aktivně dokládat fakticitu „trvání péče“, pakliže tato nebyla ze strany stěžovatelky v průběhu řízení nijak relevantně zpochybněna, a k tomuto závěru stěžovatelka dospěla až v žalobou napadeném rozhodnutí. Čirou spekulací je pak její úvaha v kasační stížnosti, že žalobce takovými důkazy nedisponuje, jinak by je již předložil. Stěžovatelka dosud od žalobce prokázání této skutečnosti nepožadovala, neboť mu nesprávně vytýkala nedodržení první podmínky, aniž by sama řádně zjišťovala dodržení druhé podmínky (i za pomoci nástrojů, které má podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k dispozici).

[18] Argumentace týkající se skutečného (či spíše trvalého) pobytu dcery žalobce v rozhodnutí žalované zcela absentuje – naopak v něm uvádí, že manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost i v případě, že spolu nesdílejí domácnost. Již v předchozím rozsudku přitom krajský soud stěžovatelku poučil o tom, že podle judikatury je nepřípustné, aby správní orgány doplňovaly svou argumentaci až v řízení o žalobě, což platí i ve vztahu k řízení o kasační stížnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, a ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS). Nutno dodat, že v ZDP není uvedena povinnost, aby vdovec musel žít s nezaopatřeným dítětem v jedné domácnosti (srov. rovněž rozsudek č. j. 6 Ads 163/2012-24). Pochopitelně se však může jednat o významnou indicii stran otázky, zda žalobce nadále skutečně pečuje o svou dceru.

[19] S ohledem na výše uvedenou judikaturu krajský soud nepochybil ani tím, pokud rozlišoval péči ve smyslu § 50 odst. 2 písm. a) ZDP a vyživovací povinnost dle OZ. Jak již bylo uvedeno, pro posouzení podmínky péče je podstatný faktický stav, nikoliv stav formálně právní. Vyživovací povinnost je však pouze formálně právní povinností, a ne vždy musí reflektovat skutečný stav (například pokud není ze strany manželů z jakýchkoliv důvodů dodržována). Nadto i tehdy, pokud je vyživovací povinnost mezi manžely dodržována (dle § 697 odst. 1 OZ zajištění zásadně stejné hmotné a kulturní úrovně), mohou nastat faktické okolnosti, které nevyloučí péči rodiče o nezaopatřené dítě, například proto, že hmotná úroveň obou manželů bude nedostatečná. Ostatně, sama stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že *běžně* uzavřením manželství přestane rodič o své dítě pečovat. Nemusí tomu tak však být vždy. Je proto stěžejní neomezit se na pouhé formální zjištění právního stavu, ale zabývat se tím, jak je to s poskytováním péče rodiče vůči nezaopatřenému dítěti fakticky. Lze přitom souhlasit se stěžovatelkou, že parametry péče budou v individuálních případech odlišné.

pokračování

[20] Je tak správný závěr krajského soudu, že stěžovatelka nedostatečně zjistila skutkový stav věci v otázce skutečné péče žalobce o jeho dceru. Vycházela pouze ze stavu formálně právního, nadto v otázce, která nemusí poskytování péče ze strany žalobce reflektovat.

[21] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji dle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Zástupce žalobce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 3. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále též „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci žalobce náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátce DPH, zvyšuje se takto vypočtená odměna a náhrada výdajů o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %), a celkově tak činí 4 114 Kč (viz § 57 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka je povinna uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu